

vršile duhovne vaje za dekleta cele fare in na praznik so imela skupno sv. obhajilo. Udeležba je bila zelo velika.

Polzele. Dne 1. decembra je pogorelo gospodarsko poslopje Franca Turnška v Založah. Na pomoč so prihiteli štiri požarne brambe in sicer: iz Polzele, Ločice, Pariželj in Braslovč. Škoda ni niti do polovice krita z zavarovalnino. — Nedeljski »Slovenec« se od sedaj naprej dobi vsako nedeljo dopoldan pri gospej Heleni Cizelj. Segajte pridno po njem, ker vam nudi mnogo zabavnega in poučnega čtiva.

Celje. Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu n. Celjem. Tridnevne oddeljene duhovne vaje v domu bodo; za žene, začetek v soboto dne 16. decembra, ob šestih zvečer; za dekleta, začetek v torek dne 26. decembra, ob šestih zvečer. Vzdrževalnina 75 Din. Prijavi priložite znamko za odgovor.

Nevacerkov. v nedeljo dne 10. decembra, popoldne ob treh smo položili k večnemu počitku Ivana Štrausa, marljivega gojenca orglarske šole v Celju. Pogrebne svečanosti je opravil č. g. kanonik Žagar. Pogreba se je udeležila korporativno meščanska šola iz Vojnika z učiteljskim zborom, katere absolvent je bil rajni. Dalje vsi učenci orglarske šole iz Celja, ki so mu peli med sprevodom slovenski »Usmili se me Bog«. Pred hišo so mu zapeli Prelovčev narodno nagrobno, na pokopališču pa žalostinko g. Bervarja »Slov«. Na grobu je imel ganljivo govor č. g. kanonik, nadalje ravnatelj meščanske šole iz Vojnika. V imeu orglarskih učencev se je poslovil njegov sošolec tov. Franc Grand. Na pokopališču so mu zapeli še žalostinko otroški zbor meščanske šole in domači cerkveni pevski zbor. Sožalje starišem, ki so izgubili svojega sina edinca, ki jmu je bil nad vse najdražji.

Sv. Lenart nad Laškimi. Iz našega kraja se malokedaj oglasimo k besedi s kakim dopisom. Lahko bi svet sklepal iz tega, da pri nas ni novic in gorja. Toda temu ni tako. Da smo redkobesedni, je iskati vzroke v tem, da nas je nemila usoda sedanjih pretežkih dni napravila skorodane gluhe za vse dogodke okoli nas. Veselih novic itak ni, a judikovati in tarnati o krizi, katera je postala menda itak po celem svetu predobro poznana, ne pomaga nič.

Povsem zadovoljnega človeka danes najti je težko. Če bi že bil z vsem drugim zadovoljen, ga pa boli že izvršena združitev občin, katera se ni izvršila skladno z ljudsko željo. V tem oziru toži tudi g. dopisnik od Sv. Ruperta nad Laškimi v »Slov. gospodarju«. Prav ima, saj združitev občin tudi nas šentlenarčane ni zadovoljila, torej tudi nismo mi krivi, da je delno prišla bivša občina Sv. Rupert v upravno občino Sv. Lenart, da se je po izrazu dopisnikovem: »Moral stari Sv. Rupert ukloniti mlademu Sv. Lenartu«. Ko bi se bila združitev izvršila po naši želji, bi občina Sv. Lenart imela danes drugo obliko. Najrajši bi bili ostali taki, kot smo bili pred združitvijo.

Št. Andraž pri Velenju. Kakor po drugih župnijah, smo tudi pri nas obhajali 1900letnico odrešenja Kristusovega in obenem 160letnico obstoja naše župnije s prekrasno tridnevno in sicer v petek, dne 1. decembra, v soboto in v nedeljo, ko smo slovesno obhajali god farnega patrona sv. Andreja. V ta namen je prišel k nam stari znanec in prijatelj g. pater Vladimir Bobek iz Nazarij v Savinjski dolini. Prežet globoke apostolske vneme za blagor neumrjčih duš, je imel v teh dnevih sedem govorov, ki so prišli iz srca in ki bodo, tako upamo, v srcih poslušalcev rodili obilo blagoslovljenega uspeha. Skozi vse tri dni je bila udeležba prav lepa. Tudi moške in fantje so prav pridno prihajali, za kar jim gre vsa hvala. V nedeljo zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo cele fare. Popoldne po sklepni pridigi smo imeli pete litanije Matere božje. Pela je vsa cerkev. Končno je bila še posvetitev cele župnije presv. Srcu Jez.

Povest dveh bratov.

(Zgodovinska črtica.)

Pozorišče dogodkov, ki jih nameravamo opisati, je bilo na severnem delu Pohorja. Kmetje v omenjenem kraju so takrat, ko se začneja ta povest, živeli precej drugačno življenje, kakor ga živimo dandanes. Braziljske kave niso poznali; tudi čaja — razen lipovega — niso pili. Govedina se je kadila na mizi le ob največjih praznikih; pač pa se je pojedlo mnogo ovčjega mesa.

posebno ob košnji in žetvi. Jako v čišlih je bilo takrat suho sadje: jabolke, razrezane na krljce; hruške, debele in drobne; najbolj pa češplje; posebno v poletnem vročem času, so posušeno sadje, kuhano in ohlajeno, uživali v vseh kmečkih hišah. V sedajnih časih nobena gospodinja ne sme pred posle in šihitarje postaviti kaj takega; kvečjemu s češpljami se ženske še tu in tam zadovoljijo, moškim pa bi posušena in mehko kuhana hruška najbrž pokvarila drobovino.

Enako preprosti, kakor v hrani, so bili tudi v obleki. Lan (len) so sejali povsod; iz njega pridelano platno so rabili ne samo za spodnjo, temveč deloma tudi za vrhno obleko. Vsak kmet je imel primerno število ovc; iz volne so delali domači tkalci ršvino in lodn. Iz tega blaga je napravil krojač obleko za vse moške pri hiši. Ko se je začela mestna moda polagoma širiti tudi med kmeti, so se ženske kaj naglo začele oprijemati novosti v obleki in si kupovati fabriško sukno, svilo in žamet, — med tem ko so se moški še dolgo držali starih navad. Takrat je tudi nastal pregovor: Židana žena pa lodnast mož.

V začetku poprejšnjega stoletja sta gospodarila na srednje-veliki kmetiji zakonca Blaž in Terezija. Manjša polovica posestva je obstojala iz njiv, travnikov in pašnika, večja polovica pa iz lepega smrekovega in hojevega gozda. Kot gozdna posestnika sta imela v lasti tudi tretjino žage ob potoku Radolni. Ker sta se vedno ravnala po navodilu: moliti in delati, zato je tudi v njuni hiši vladala prava ljubezen, zadovoljnost in družinski mir.

Bog jima je dal dva sinčka: Štefeka in Frančka. Nenavadno je bilo za tisti čas, da ju je oče pošiljal v dobro pol ure oddaljeni trg v šolo. Štefek je bil bolj šibek in ne posebno trdnega zdravja. Kazal je že kot šolarček veselje do molitve in samote, zato se je materi porodila želja, da bi šel študirat za »gospoda«. Ker tudi oče ni bil temu nasproten, je šel Štefek po dovršeni ljudski

— kakšne — strahotne reči so to, o katerih je gospod Boltežar pisal, tega vam ne morem povedati, gospod Hubert.«

»Vem. Tim naj bi bil ubil Bianco.«

Malčka je na glas zakričala.

»Ali veste —? Ali govorite ljudje o tem?«

»Ne, ne, ne! Le gospod Boltežar verjame. Sicer nihče na svetu.«

»Ali tudi vi ne verjamete?«

»Ne!«

»O, gospod Hubert, Milčko so popadli krči, tako je vpila, ko je prebrala pismo. Nato pa je utihnila. Jaz pa sem slekla svojo praznjo obleko in nisem šla k majniški proslavi. In nato je prišel gospod Tim. Sestra ga je vzela s seboj v najino zgornjico. Vse posle je odpravila iz hiše. Le jaz sem morala ostati pri njima. Tedaj je moja sestra vprašala gospoda Tima: »Kaj ste imeli z Bianco?« Gospod Tim se je najprej zasmel, takoj nato pa je postal zelo nervozen. Rekel je, da je samo enkrat govoril z Bianco. Nato je priznal, da je govoril z njo trikrat, nato, da petkrat. Na-

zadnje pa je priznal, da je bil nekoč v mestu, kjer je srečal Bianco in šel z njo v slaščičarno. Tedaj so Milčko zopet popadli krči, tako je kričala. Toda kmalu jo je minilo in nato mu je čisto mirno povedala v obraz: vsa vas govori, da je on umoril Bianco. In sedaj verjame tudi ona. Naj zbeži, dokler ga ne prime uradni predstojnik. Tamle so vrata! Tedaj je Tim prebledel in je pri tej priči odšel. Milčko pa sem morala spraviti v posteljo. Tam leži še sedaj in ne mara zdravnika in tudi zame ne mara več.«

Dekle je položila glavo na mizo. Vstal sem in stopil k oknu. Najrajši bi imel ta prizor za smešno-žalosten, toda do nobene razjasnitve v sebi nisem prišel. Kljub vsem dozdevnim razlogom, ki so govorili proti Timu, nisem vedel ne kod ne kam. Tim je služil tri leta pri meni. Služabnik z vsemi vrlinami in napakami, ki jih taki ljudje imajo. Njegove navade sem natančno poznal, njegove duše pa prav nič. Gospodje in služabniki imajo vedno krinke pred obrazom, če se srečajo. To sem opazil šele sedaj. Boltežar gotovo ni bil neumen človek; poznal je ljudi bolje,

rje na raznih živih bitjih, čeravno še daleč niso raziskane vse skrivnosti največjih morskih globin. Korak za korakom napreduje znanost s pomočjo izpopolnjenja tehničnih pripomočkov, potapljaških naprav, fotografije itd., da odkriva tajnosti morskih globin. Kar se tiče bogastva morij na ribah, si je mogoče ustvariti približno sliko, če pomislimo, da pošilja nemška družba za pomorski ribolov v Wessermünde v dobi lova nad 200 parnikov v Severno morje proti Islandiji, v Kattegat, v Skagerrak in celo ob marokansko obal. V omenjenih loviščih ostanejo ribiški parniki

šoli v Maribor in pozneje v Gradec, kjer je dokončal bogoslovje in postal duhovnik. Novomašniško gostijo mu je priredil boter Martin, ki je bil trden kmet in je imel svojo domačijo na visokem hribu z lepim razgledom. Ker je bil botrov dom od župnijske cerkve oddaljen dobro uro, je služil novomašnik Štefan prvo najsvetejšo daritev — meseca avgusta 1844 — v četrte ure oddaljeni, lepi in prostorni podružnici, posvečeni v čast velikemu misijonarju in ustanovitelju jezuitskega reda, h kateri so v tistem času v obilnem številu romali Pohorci in Kobanci od blizu in daleč.

Franc, ki je bil velike, močne in zale postave, je po očetovi smrti prevzel posestvo. Oženil se je s premožno vdovo, ki je bila 7 let starejša od njega. Ker je hodil v šolo in bil »pismen«, je veljal za najbolj študirane in prebrisanega v občini. Zato so ga tudi občani ob priliki, ko je avstrijski cesar dal svojim narodom ustavo, izvolili za župana. Ob enem z župansko izvolitvijo so morali občani Francu na občinske stroške postaviti še eno hišno poslopje, kjer je imel nastanjeno občinsko pisarno, dve ječi za morebitne aretirance in še par drugih prostorov. V spomin na to ima ta kmetija še zdaj dvojno hišno poslopje. Župan Franc je bil na svojo službo nemalo ponosen. Ko se je v bližnjem trgu ustanovila c. kr. okrajna sodnija, ki pa je zaradi premajhnega delokroga obstojala samo 5 let, se je Franc čisto pogospodil. Uradniki pri okrajni sodniji so kmalu zavohali županovo častihlepno; kadili so mu in ga častili za »gospoda«, a on jim je v zahvalo pogosto prirejal pojedine, ki sicer niso dosegale obilnosti in dobrot poedin evangeljskega bogatina ali rimskega Lukula, pa vseeno povzročale izdatke, ki se niso krili z dohodki posestva. Gospodarstvo mu je začelo nazadovati še tembolj, ker tudi v njegovem zakonskem življenju ni bilo vse v redu. Prav posebno, odkar je umrl sosed Drčej, je župan Franc čedalje manj maral za — svojo postarno ženo, tembolj pa se za-

Nakupite za praznike:

rozine, moko, kavo, čaj, riž itd. itd. v trgovini 1240

Anton Fazarinc, Celje

Samo sveža in prvovrstna roba po najnižjih dnevnikih cenah.

nimal za vdovelo sosedo, mlado in zalo Pepco. Materi županji to ni ostalo prikrito, zato je nastajala med njima vedno večja mržnja in od dne do dne se je množil kreg in prepir. Vendar si zaradi nazadovanja gospodarstva župan Franc ni bil posebno v skrbi. »Nimam strahu, da bi se zdelal in prišel ob svoj grunt«, je rekel večkrat svojim gospodskim in kmečkim prijateljem. »Brat Štefan ima precej pod palcem, vedno je bolehen in dolgo ne bo več; komu drugemu naj zapusti svoje prihranke če ne meni!?« Tako je modroval Franc in delal račun brez »krčmarja«.

Štefan je po 16letnem kaplanovanju dobil župnijo Sv. Jurija na Kobanskem. Ni imel sreče. Dne 8. marca 1863 mu je pogorelo župnišče in šola. Zato je že naslednje leto prosil in tudi dobil župnijo Sv. Martina v bližini Maribora. Ker je bil skromen in varčen, si je v teku svojega službovanja prihranil lepo svoto denarja. Rad je imel svojega brata in je bil namenjen, sporočiti mu dobršen del svojega premoženja. Kakor pa vsaka stvar pride enkrat na svetlo, je tudi župniku Štefanu prišlo na ušesa razsipno in pohuljivo življenje bratovo in kako težko že čaka na njegove prihranke. Štefan je dobro vedel, da človek ne sme na prvi hip vsega verjeti, kar o svojem bližnjem slabega sliši; zato je sklenil, da hoče o razme-

rah na bratovem domu bolj zanesljivo poizvedeti.

Bilo je ob času stavske košnje, zvečer ob večni luči, ko prikrevsa na dvorišče, kjer je gospodaril Franc (ki pa takrat že ni bil več župan), star in čisto sključen berač, hoteč prositi za nekaj večerje in prenočišče. Iz hiše se je glasilo žensko kreganje in vpitje, vmes so padale robate kletve in ostudne besede, ki značijo same grde lastnosti. Berač si ne upa v hišo, rajši gre v hlev in se vsede na pol polomljeno klop. V hlevu vpraša priletnega hlapca: »Kaj pa pomeni ta vrišč v hiši?« — »Kaj pomeni!« ponovi hlapec, »to pomeni, da pri nas ni več ljubelega miru! Odkar pač imata naš gospodar in sosedinja-vdova nedovoljeno razmerje med seboj, je pri nas pravi pekeli!« In še vzdihujoč pristavi: »Oh, ko bi vse to vedel gospod Štefan!« — »Kdo pa je gospod Štefan?« pozorno vpraša berač. — »Gospod Štefan je brat našega gospodarja in že več let župnik pri Sv. Martinu!« odgovori hlapec. — Berač ni vprašal ne besedice več, kakor da bi ga to vse, kar je slišal, ne zanimalo dosti; a v resnici si je mislil: hvala Bogu, ravno prav sem prišel! Nič ni več prosil večerje, temveč švedral v bližnjo stelno uto, se zvalil na mehko in prijetno dišečo praproto ter zaspal. Naslednje jutro je takoj po zajutru odšel po poti, po kateri je prejšnji dan prišel. Silno se mu je mudilo preko Drave mimo Šmarjete v grabo Sv. Martina, da čimprej naznani župniku Štefanu, kako izvrstno se mu je posrečilo od njega samega naročeno poizvedovanje.

Z žalostnim obrazom in bridkostjo v srcu je poslušal župnik Štefan beračovo poročilo. Po kratkem premišljevanju je storil odločen sklep: Nekaj malega bom sporočil bratu v oporoki, da ne bo zamogel reči, da sem ga čisto prezrl; da bi pa z večino mojih prihrankov podpiral njegovo pregrešno življenje, tega kot duhovnik nočem, ne morem in ne smem!

tri tedne in se vrnil povprečno s 500—2000 centi rib. Pri Islandiji, Skagerraku in Kattegatu po 7 do 8 dni loveči parniki nalovijo v tem kratkem času 150 do 300 centov rib. Največji ribolov je uspel pred leti ob norveški obali in v Belem morju lubeškemu ribiškemu parniku. Po osmih dneh se je vrnil z 2000 centi rib.

Srednjeveška kazna za dvoženstvo.

Ko je poročil l. 1233 v belgijskem mestu Dendermonde neki meščan dve ženi, ga je obsodilo sodišče po tedajni navadi na smrt. Kot postritev kazni je bilo še odrejeno, po usmrčitvi glavo razpolo-

nego jaz; sumničil je Tima; kaj pomembnega sem mogel reči proti temu.

Medtem, ko sem tako v misli zatopljen stal pri oknu, je stopil Boltežar v sobo.

»Ah — vi ste tu? In — katera je ta — Milčka ali Malčka?«

Deklica je vstala, pokrila obraz z rokami in odšla iz sobe.

»No, no!«

»Gospod Boltežar, na izprehod pojdiva! O važnih stvareh se moram pogovoriti z vami.«

Še predno sva mogla zapustiti sobo, so se hrupoma odprla vrata in na pragu je stala postava na smrt bolne in nenadoma vstale Milčke.

O, kakšna podoba! Sicer tako natančno, prenapeto krepostno dekle je stala pred nama v nočni srajci in nepočesana. Dolga kita je mahala po njenem hrbtu, na nogah pa je imela copate. Cvileč je tekla Malčka za sestro.

»O, pamet je izgubila — zmešalo se ji je — v sami srajci teče k gospodoma! Milčka, Milčka, sramui se, pridi nazaj!«

Grabila je po njej, se boriła z njo. Toda Milčka se ni dala spraviti iz sobe.

»Pusti me! Govoriti moram! S tem le tukaj! Pri tej priči!«

Zavihtela je časopis v roki in zakričala:

»Kdo je ubil Bianco? Kdo? Vprašam? Tim morebiti? Vi — vi osel — prismođa — teleban!«

»Dovolite!« je opomnil Boltežar, ki ga je tako napadla. »Kaj si predrznete?«

»Kaj pa ste si predrznili vi, podlež? Spravili ste gospoda Tima v sum — mojega — mojega ljubelega ženina! Umoril pa jo je stari Grčar — tu je napisano! In sedaj je Tim izginil. Sedaj je izginil moj ženin!«

Omahnila je na stol in zajokala, da bi se smilila kamenu.

Boltežar je strogo stal pred njo.

»Gospodična Emilija!« je rekel mrzlo-mirno, »mojih razlogov za sum o odpuščenem služabniku Timu ta časopisna novica nikakor ni omajala. Za žalitve pa, ki ste mi jih ravnokar vrgli v obraz, vas ne bom nadlegoval s sodnijo, ker ste jih izgovorili v svoji prenapetosti. Sicer pa

Kakor sklenil, tako storil. Ko je dne 15. marca 1879 župnik Štefan — 60 let star — odšel v večnost po svoje plačilo, je brat Franc podedoval za njim v oporoki mu določeni drobec premoženja, s katerim si ni mogel kdovekaj pomagati. Gospodarstvo mu je šlo polagoma, a sigurno navzdol, končno je moral posestvo prodati in je umrl — zapuščen in pozabljen — 6. septembra 1894. Spomin na njega vedno bolj gineva, tem bolj pa se blesti spomin njegovega brata Štefana, ki je večino premoženja volil Dijaškemu semenišču v Mariboru, in s tem pomagal položiti temelj zavodu, v katerem se nam odgojujejo duhovski in svetni voditelji.

Grob nekdanjega župana Franca je že prerasla trava in zastoj iščeš križ z napisom, ki bi kazal kraj njegovega počivališča; nasprotno pa kaže gomilo ponižnega župnika Štefana mramornat spomenik z napisom, da ga je: V hvaležni spomin svojemu dobrotniku postavilo Dijaško semenišče.

Komposteljski.

Poslednje vesti.

Bivši predsednik Mohorjeve družbe umrl. Dne 10. decembra je umrl v Celovcu v izredni starosti g. kanonik Janez Vidovic. Rajni se je rodil dne 5. junija 1842. Novo sv. mašo je pel leta 1869. Precej časa je kaplanoval in opravljal kot provizor razne slovenske župnije po Koroškem. Slovenci so mu sledili pri vseh volitvah. Celovski stolni kanonik je postal leta 1901 in po smrti prošta Lamberta Einspielerja leta 1906 ga je izvolil odbor Družbe sv. Mohorja za predsednika. Predsedoval je družbi do njene povojne preselitve v Celje. Blagopokojnemu koroškemu narodnemu delavcu ter voditelju ostani ohranjen med Slovenci časten ter hvaležen spomin!

Obsodba radi ropa. 23letni čevljar Konrad Hanžel iz Cezanjevcev pri Ljutomeru je oropal dne 3. marca v spanju nakupovalcu divjih kož Antonu Ferku 1300 Din. Mariborski senat je obsodil Ferka dne 11. t. m. na 2 in pol

leta robije in na triletno zgubo častnih pravic.

Roparski vlom in napad. 65letni Matija Sevnik posedal svoj samofon dom na Zahomcih pri Vranskem. Ima pri sebi samo 55letnega hlapca in je znan kot priden in imovit kmet. V noči od 9. na 10. decembra so vdrl pri Sevniku štirje maskirani lopovi in zahtevali pod pretnjo smrti od starca denar. Hudo so zdelali gospodarja in hlapca, a so se morali zadovoljiti po dolgem prebrskavanju s 30 Din. Lani junija je imel Sevnik nezaželjen obisk in so mu odnesli tedaj vlomilci 2500 Din, katere je dobil s pomočjo orožnikov nazaj.

Prašiča zaklali in odnesli. V noči od 9. na 10. decembra so obiskali neznanci svinjak posestnika Zobavnika v vasi Zakol pri Kamniku. V hlevu so zaklali pitane prašiča in zginili s plenom.

Predavanje v mariborski Vinarski šoli. V nedeljo dne 17. t. m. priredi Kmetijska družba za Maribor in okoliš predavanje o svinjski kugi in sicer v Vinarski šoli ob 10. uri predpoldne. Predava srezki živinozdravnik gospod Skofič.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Zemeljsko pot in trpljenje je končala 93letna Marija Filipič iz Lahonec. Rajna, ki je bila najstarejša občanka, mislim tudi župljanka, je vedno in povsod kazala svojo versko prepričanje. Bila je nad 200 otrokom babica, njim stala ob strani pri sv. krstu in je tako pripravila za nadaljnje življenje. Vprav pred enim tednom je umrl njen sin Martin Filipič, znan kot zidar po svoji marljivosti in delavnosti. Po enoletnem hudem trpljenju (revmatizmu) je legel v grob v 57. letu starosti, zapustivši žalujočo ženo. Okrepčana s tolažili sv. vere sta se drug za drugim preselila v večnost. Trupli počivata na tomaževskem mlodvoru, kjer bosta čakala z mnogimi drugimi vstajenja. Gospod, daj njima večni mir in pokoj! — V zakonske knjige se je dal vpisati priden mladenič zidar Franc Štih z nevesto Gerico Bratuša, oba iz Lahonec. Tik pred adventom sta si v krogu svojih prijateljev v farni cerkvi Sv. Tomaža pred oltarjem obljubila zakonsko ljubezen in zvestobo. Oba sta bila člana Marijine kongregacije ter želita članstvo obdržati. Želimo njima obilno zakonske sreče!

Polzela. Prostovoljna gasilska četa na Polzeli priredi na Štefanovo v dvorani Hranilnice in posojilnice dramo v treh dejanjih »Vrni-teva«. Ker se bo čisti dobiček porabil za gasilske potrebe, vas uljudno vabi odbor.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. »Glej preden ti odpade cvet, prah bodeš in pepel!« Resničnost teh preroških besed smo občutili v četrtek dne 7. t. m., ko smo spremili k večnemu počitku posestnika in gostilničarja Jozefa Firšta, po domače Martinovca, ki je v najlepši moški dobi moral nastopiti pot v večnost ter zapustiti žalujočo ženo in petero še malih otrok. Mrivaške obrede je opravil č. g. župnik Vogrinec ob asistenci č. g. dekana Krančiča iz Ljubnega. V častnem številu so se udeležili pogreba svojega tovariša gasilci iz domače kakor tudi iz sosednjih župnij. Pevski zbor mu je pod vodstvom pevovodje Ivana Časl zapel v zadnji pozdrav: »Spomladi vse se veseli« in »Z Bogom ti prijatelj mili!« Pokojni Jože je bil varčen ter izobražen mož. Dolge časa je bil tajnik gasilnega društva in šolskega sveta kakor tudi zastopnik zavarovalnice »Dunava«. Prosvetnemu društvu je proti malim najemnini dal na razpolago prostor za razne prireditve. Bil je tudi naročnik »Slovenskega gospodarja«. Akoravno je bil po telesu krepak, ga je napadla težka bolezen, kateri je po dolgotrajnih mukah podlegel. Za vse prestano veliko trpljenje mu dodeli nebeški Gospod uživati rajsko veselje!

Singer šivalni stroj z garancijo proda za 800 Din; mehanična delavnica Rupert Draksler, Vetrinjska ulica 11. 1243

Pridnega hlapca, starejšega, sprejme takoj F. Žigart, Spodnji Porčič 39, pošta Sv. Trojica v Slov. goricah. 1244

Lovska puška dvocevka, kovčeg, gramofon, 1 peč, slamoreznica, 2 nova voza, 1 vaga, vse dobro ohranjeno, se proda. Arh Leopold, Podlipovica 12, pošta Medija-Izlake. 1245

Ali si že obnovil naročnino?

sem z vami in s to hišo za zmeraj pri kraju. — Gospod Hubert, jaz grem; ne maram biti več v tem tako neprilичnem položaju.»

Lepo in ponosno je govoril te besede, lepo, ponosno in pokonci je gospod Boltežar tudi zapustil gostilno. Jaz sam najprej nisem vedel, kaj naj storim; šele ko se je tudi Malčka, ki je bila sicer kakor golobica, izprevrgla v besno, divjo mačko, planila nad svojo sestro, in ji začela očitati, da je šla v nesramni spodnji obleki v moško družbo in sedaj njega — njenega srčno ljubljene-gospoda Boltežarja — za vselej in za večno pregnala, tedaj sem čutil, da je pri tem sesterskem prerekanju moja navzočnost odveč in sem se potuhnil skozi vrata.

Boltežar me je čakal sto korakov od hiše.

»Kako je že rekel nemški pesnik Gothe?« je zagodrnjal. »Tedad se izprevržejo ženske v hišene.«

»Res!« sem odgovoril, sicer nisem rekel nobene besede. Kajti sladko skrivnost, da ga Malčka ljubi, sem hotel shraniti za boljši čas.

Trinajsto poglavje.

Poletje. — Zlata mati. — Pravda zoper Grčarja.

Že tedne svojih zapiskov nisem več nadaljeval. Mislim, da sem bil prelen za to. Že v šoli je bilo poletje z menoj večni križ in v hladnejših mesecih sem moral dohiteti, kar sem v vročih zamudil.

Poletje napravi iz mene sanjača. Ure in ure lahko ležim ob robu gozda in opazujem bele oblake, ki se vlečejo po modrem nebesnem morju. Bele ladje so to, ki jih ravna pošastno moštvo. Kar so naložili, to so človeške želje in hrepene-nja, vriski in tožbe, ki se dvigajo proti nebu, solze veselja in bolečine, ki izhlape na človeških trepalnicah, samotne misli in poslednji spomini, ki se kakor potapljaajoči se oprijemljejo krova. Vse to se pelje po modrem božjem morju in izgori v večerni zarji.

Nato pride noč. —

Dalje sledi.

viti na dvoje in izročiti vsaki ženi en de!

Največji sodi.

Po celem svetu je znan sod v nemškem mestu Heidelberg, ki drži 210.000 litrov ali 218 nemških veder. Še večji je bil sod v nemški trdnjavi Königstein pri mestu Dresden. Držal je 276 nemških veder. Njegova vsebina je tehtala 5428 centov. Poln sod s svojo lastno težo je tehtal 6348 centov. Tretji orjaški sod s 161 vedri je bil shranjen v nemškem gradu Gröningen. Zallbog da so bili omenjeni sodi vse bolj za oko, nego pa za shranjevanje vina.

Širite „Slov. gospodarja“!